

VALMENNUSPÄÄLLIKÖN PALSTA

1/2018

TEKSTI - JUUSO KOKKONEN

ONKO TEKONURMI VIHREÄMPÄÄ AIDAN TOISELLA PUOLELLA?

PPV:n valmennuspäällikkö Juuso Kokkonen pohtii tekstissään kasvattajaseuran roolia, pelaajien siirtymistä toiseen seuraan ja omaehtoista harjoittelua.

Pääkaupunkiseudun jalkapalloseurojen mittakaavassa Pajamäen Pallo-Veikot eivät asetu suuruusluokassa kovin korkealle. Olemme yksi pienimpiä junioriseuroja Helsingin seudulla.

Pienen seuran, joka toimii pelkästään vapaaehtoisvoimin, on tunnistettava omat rajallisuutensa ja vahvuutensa. PPV ei välttämättä pysty kilpailemaan esimerkiksi resurssissa, valmennuksen laadussa ja järjestelmällisyydessä pääkaupunkiseudun suurien junioriseurojen kanssa, joissa toimintaa pyörittävät taustalla lukuisat palkatut ammattilaiset. PPV:n tulee pelata omilla pelimerkeillään: lähellä, edullinen ja matalan kynnyksen harrastuksen tarjoaja Länsi-Helsingissä.

PPV tarjoaa lapsille ensikosketuksen jalkapalloon ja liikuntaan sekä hyvät edellytykset kehittyä ja niiden parissa. Monille PPV:stä muodostuu ponnahduslauta eteenpäin omalla liikunta- ja futisuralla.

Vääjäämätön seuraus tästä on se, että tietyssä ikävaiheessa taitavimmat ja motivoituneimmat pelurit alkavat tähyillä uusiin, isompiin ympyröihin. Samalla osa saattaa jättää futiksen taakseen ja jatkaa toisen lajin parissa.

Kun motivoituneimmat ja taitavimmat pelaajat päättävät siirtyä toiseen seuraan, PPV:n on pienenä seurana todettava omat resurssit. Pääkaupunkiseudun suuret junioriseurat saattavat pystyä tarjoamaan ammat-

timaisempaa valmennusta, enemmän harjoituskertoja ja monipuolista oheisharjoittelua. PPV:ssä toiminta rajoittuu yleensä kahteen, korkeintaan kolmeen harjoituskertaan viikossa, minkä lisäksi joukkueilla on keskimäärin yksi pelitapahtuma viikossa. Olosuhteemme ovat toki hyvät, sillä harjoitukset ovat Pajamäen tekonurmella.

Motivoituneiden pelaajien on kuitenkin annettava mennä, vaikka se harmittaakin suuresti ja saattaa vaikuttaa jopa ratkaisevasti ikäluokan toimintaan seurassa.

PPV tarjoaa lapsille ensikosketuksen jalkapalloon ja liikuntaan sekä hyvät edellytykset niiden parissa.

Tähyily muualle alkaa yleensä kymmenen ikävuoden jälkeen. Taitavimmat pelaajat ovat saattaneet pelata PPV:ssä jo yli viisi vuotta. He ovat omaksuneet valmennuksen opit ja ovat ennen kaikkea harjoitelleet omalla ajalla tuhansia ja taas tuhansia toistoja pallon kanssa. Kun ollaan taitavia ja motivoituneita, halutaan siirtyä nimekkäämpiin seuroihin, jotta kehittymisen jatkuminen taataan.

Virhe, johon sekä pelaaja että vanhemmat saattavat sortua pelaajan siirryttyä pienestä kasvattajaseurasta isompiin ympyröihin, on se, että kuvitellaan tekonurmen olevan niin vihreää aidan toisella puolella, että harjoittelu jää ainoastaan joukkueharjoitusten varaan. Kuvitellaan, että kehittyminen ja tie laadukkaaksi jalkapalloilijaksi yhtäkkiä suoristui ja seura sekä valmentajat taikovat pelaajasta huippupelurin tuosta noin vain.

Jatkuu ->

Vaarana on, että omaehtoinen harjoittelu tukahtuu. Ja se on iso isku kehittymishaaveille. Vaikka isommat junioriseurat voivat tarjota ammattimaista valmennusta neljä, viisikon kertaa viikossa, se ei silti riitä alkuunkaan. Toistoja on tehtävä edelleen omalla ajalla ja paljon. Työnteko kohti huippua on vasta edessä.

Isommat seurat laajempine resursseineen voivat ehkä tarjota 11–12-vuotiaalle pelaajalle paremmat edellytykset kehittyä kuin PPV:n kaltaiset kasvattajaseurat, mutta jos oletetaan, että seuran vaihdon myötä pelaaja voi heittää työhanskat tiskiinkin ja odottaa, että seura tekee pelaajasta huipun, ollaan pahasti metsässä.

Yleinen trendi suomalaisessa lasten ja nuorten liikkuamisessa ja urheilemisessa on muutenkin ollut se, että urheiluseurojen rooli liikuttajina on kasvanut ja samalla omaehtoinen liikkuminen ja hyötyliikunta ovat vähentyneet. Liikkuminen painottuu urheiluseurojen järjestämiin tapahtumiin, mutta liikuntasuosittelun täyttämiseksi lapset ja nuoret tarvitsisivat enemmän omaehtoista liikkumista ja hyötyliikuntaa.

Tämä on hyvin nähtävillä Helsingin tekonurmilla, joita on syntynyt ympäri kaupunkia viime vuosina kuin sieninä sateella. Kentät ovat täynnä, kun niillä on seurojen vuoroja tai sarjapelejä, mutta harmillisen tyhjillään silloin, kun vuoroja tai pelejä ei ole. Tarvitsemme vahvempaa pihapelikulttuuria, jossa naapuruston lapset kokoontuisivat lähikentälle futiksen tai jonkin muun lajin pariin liikkumaan, nauttimaan ja pitämään hauskaa.

Olosuhteet ovat niin meillä PPV:ssä kuin muualla Helsingissä huippuluokkaa. Laadukkaita tekonurmikenttiä on joka nurkalla. Olosuhteista ei siis voi enää valittaa, kuten vielä silloin, kun itse pelasin kymmenisen vuotta sitten, jolloin lähialueen kentät olivat kaikki hiekkakenttiä. Nyt hiekkakentät on korvattu tekonurmilla, joilla pelaaminen on huomattavasti miellyttävämpää.

Omaehtoinen pelaaminen joko yksin tai kavereiden kanssa on hauskaa ja korostaa pelaajan omaa toimijuutta sekä autonomiaa

Omaehtoinen harjoittelu on kehittymisen pohja. Ei pelkäänsä siksi, että omalla ajalla on mahdollista saada moninkertainen määrä toistoja joukkueharjoituksiin nähden, vaan myös siksi, että omaehtoinen pelaaminen joko yksin tai kavereiden kanssa on hauskaa ja korostaa pelaajan omaa toimijuutta sekä autonomiaa. Siten se vahvistaa sisäistä motivaatiota.

Siinä mielessä etenkin alle 10-vuotiailla ei ole niin suurta merkitystä missä seurassa pelaa kuin monesti vanhemmat

uskovat, jos vain seurassa on yleiset valmennukselliset toimintaperiaatteet kunnossa. Ratkaisevaa on se, kuinka paljon kokonaisliikuntaa niin futiksen parissa kuin muutakin liikkumista pelaajalle tulee viikon aikana.

Vanhempi, kun pohdit nuoren futarisi kanssa, ja erityisesti jos tämä on vielä alle 10-vuotias, sitä, että olisiko tekonurmi vihreämpää aidan toisella puolella, pohdi tarkkaan: mikä vaikutus siirtymisellä olisi pelaajan omaehtoiseen harjoitteluun? Jos yhteisten viikkotreenien määrä kasvaa, romahtaako omaehtoinen jalkapalloharjoittelu ja muu liikunta?

Juuso Kokkonen

Kirjoittaja on PPV:n valmennuspäällikkö ja valmentaja. Tekstin näkemykset ovat kirjoittajan henkilökohtaisia mielipiteitä, eivät seuran linjauksia.

